

[Justitsministeren.]

mæssigt paa Sagerne. Men der er jo mere sagkyndige til Stede, der har en mere naturlig Trang til at forsvare Børneværnene, hvis vedkommende finder det rimeligt, hvad det maaske ikke er. Er der nemlig noget Omraade, hvor man har Brug for Administrationens Skøn og specielt, hvor man kan faa det og faa visse fornuftige Medborgeres Medvirkning, er det i denne Art Sager, hvor Livet former sig paa tusind forskellige Maader, som man overhovedet ikke kan lovgive om. Naar man som jeg i 25 Aar har siddet beskæftiget i Administrationen af disse Spørgsmaal, vil man vide, at disse velmente Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen heller ikke egentlig fortjener anden Karakteristik end netop velmente.

Med Hensyn til en bestemt Paragraf i Hovedloven, § 20, Stk. 6, hvor der staar, at hvis Faderens Livsvilkaar er væsentlig bedre end Moderens, skal der, saafremt — der stod oprindeligt: Faderen forlanger det, og hvis Ændringsforslaget vedtages, kommer der til at staa: — Børneværnet skønner det fornødent, beskikkes Barnet en Værge, og Værgen drager Omsorg for, at Bidraget anvendes til Barnets Tarv, mente ogsaa det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen ud fra sin principielle, men urigtige Betragtning med Hensyn til Administrationens Skøn paa disse Omraader, at det var bedre, om det var Retten, der her optraadte, end Børneværnet, og at det skulde være mod Lovens Aand, at det var Børneværnet. Det maa jeg ganske tilbagevise. Jeg vilde anse det for saare uheldigt, om det var Retten, fordi den ikke nær har den Indsigt og har vanskeligt ved at danne sig den, som Børneværnet vil have efter normalt at have kendt Hjemmet og foretaget Undersøgelser paa Stedet.

Den samme ærede Ordfører hævdede sig derefter op til nogle Udtalelser af overlegen moralsk Karakter. Han naaede til det Resultat, at den luthersk-evangeliske Folkekirke, som unægtelig ogsaa efter min Mening har meget paa Samvittigheden, støttet af den danske Stat nu spekulerer i Utugt gennem Bestemmelsen om, at flere bidragspligtige i de Tilfælde, hvor man altsaa tidligere talte om solidarisk forpligtede Barnefædre, blev idømt fuldt Bidrag hver. Jeg tror, jeg i Sandhedens og Retfærdighedens Navn bør fritage den evangelisk-lutherske Folkekirke for noget Medansvar her. Bestemmelsen er alene lavet af undertegnede, der ikke er Medlem af denne Folkekirke, men paa mange Omraader sympati-

serer i lige saa høj Grad med den som det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen.

Det er undertegnede, der syntes, det i og for sig var Udtryk for en højere Moral, at man ikke ved at indgaa et Andelselskab eller Aktieselskab, som den ærede Ordfører sagde, med andre kunde undgaa at betale Bidrag til Børnene, men det kan vi altid diskutere. Det forekommer mig, at man ikke skal tjene paa Aktieselskaber, der dannes med det Formaal, og paa den Maade faar jeg altsaa mine Forslag til at rime sammen med den højere Moral, jeg nu er i Besiddelse af.

Jeg kan ikke have stort andet imod at kalde Ægtebørn for Ægteskabsbørn, end at det er et besværligt Ord, og at jeg saa skal trykke alle Lovforslagene om, men i øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at det er jo ham, der tror, at naar man kalder Børn af ægteskabelige Forbindelser for Ægtebørn, saa er det Ord delt i to og er Modsætning til uægte, men saaledes er Forholdet ikke, hverken historisk eller faktisk. Forholdet er det, at Ægtebarn betyder i gammel Dansk Ægteskabsbarn.

Jeg skal saa snakke om det „horrible“ Forslag om Inddrivelse af Underholdsbidrag. Jeg vil blot sige dertil, at jeg ved ikke, hvorfor det Parti, som det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen repræsenterer, med saadan Voldsomhed har styrtet sig over dette Forslag, som ingen andre har opdaget, nemlig Forslaget om Inddrivelse og Afsoning af Underholdsbidrag. Jeg synes nemlig ikke, der er nogen Grund til det, for der er ikke nogen særlig nye Bestemmelser i dette Forslag, og hvad specielt Reglerne om Tilbageholdelse af Bidraget i Lønnen angaar, finder jeg disse Regler overordentlig naturlige, og jeg vilde gerne udvide dem, hvis jeg bare kunde rent faktisk. I den Retning er jeg virkelig næsten lige saa radikal som den russiske nykommunistiske Lovgivning, hvorefter man i højeste Grad taler om de uansvarlige Barnefædre og har meget strenge Regler om Barnefædre. Det er et Omraade, hvor jeg endda er ved at gaa i Lære i Rusland, og jeg maa foreløbig anbefale det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen at studere den moderne Lovgivning, den er langt forud for hans Tid.

Derimod kunde jeg bedre diskutere med det ærede Medlem, hvorvidt Alimenterne burde arbejde Bidraget af, men jeg tror dog, det vil føre for vidt, og jeg er heller ikke sikker paa, at det i Øjeblikket vilde faa nogen væsentlig Indflydelse paa de Lovforslag, der er fremsat til Beskæf-